

[Laurits Pedersen.]

vejet, og med at fastslå den hollandske vægt går der som regel et par dage, så først modtager man bevis for, hvad det vejede hollandsk, og så får man en check. Sådan er den almindelige betalingsmåde, der praktiseres af de statsautoriserede lagre, og man har regnet med, at det var kontant betaling; kontante penge kan man ikke i noget tilfælde få af de statsautoriserede indehavere af lagrene. Når vedkommende landmand, som måske endda har måttet rykke den statsautoriserede indehaver for sin check, derefter omgående præsenterer den i banken, og det viser sig, at den er dækningsløs, burde han have sit korn tilbage, men staten beholder kornet og sørger ikke for, at landmanden får sine penge. Jeg synes, det er moralsk forkert af staten ikke at holde en sådan mand skadesløs. Det drejer sig ikke om mange penge, det er ikke almindelig handel; man er pligtig at aflevere sit korn i henhold til kornloven, og derfor bør staten have moralsk pligt til at sørge for, at vedkommende får sine penge.

Til slut vil jeg gerne spørge den højtærede minister, der mener, at han ikke har hjemmel til at holde sådanne landmænd skadesløse, om han ikke, hvis vi i fremtiden skal have flere kornlove, vil søge hjemmel dertil.

Landbrugsministeren (Bording): Det ærede medlem udtalte, at han ikke var tilfreds med mit svar, men han erkendte lige efter, at han var klar over, at ministeriet ingen juridisk pligt havde til at betale. Nej, for når landmanden ikke har fået kontant betaling, så er det ikke ministeriets skyld, så er det landmandens egen skyld, og derfor vil jeg spørge den ærede spørger . . . (*Laurits Pedersen:* Jeg kan ikke få ordet). Så vil jeg sige, at når, hvad det ærede medlem erkender, ministeriet ingen pligt har, betyder det, at vi ingen hjemmel har til at erstatte manden det tab, som han selv er skyld i, at han er kommet ud for, fordi han ikke har forlangt kontant betaling; der er ingen, der nogensinde har garanteret ham, at han kan lade pengene stå og så få dem senere. Det ærede medlem spørger mig, om jeg, hvis vi skal have flere kornlove, vil søge en hjemmel til i modsætning til nu at erstatte tab, som er fremkommet på denne måde. Jeg skal hertil svare, at jeg føler mig overbevist om, at det vil være alt, alt for farligt.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed tilende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov for Færøerne om aldersrente.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 5019; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3519).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov for Færøerne om invalideforsikring.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 5047; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3519).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Kaj Andresen: Det er naturligt og nødvendigt, at der sker en ændring i lovgivningen om aldersrente og invaliderente på Færøerne. Som det fremgår af bemærkningerne til forslagene, er der ikke lovgivet om disse forhold siden 1940, selvom der er ydet dyrtidstillæg efter vedtagelse i lagtinget, og det har medført, at aldersrenten for tiden kun er fra 337 kr. til 450 kr. for enlige og fra 675 kr. til 900 kr. for ægtepar, invaliderenten med fuld rente 437 kr. plus 60 kr. i hjælpeløshedstillæg og et dyrtidstillæg.

Gennem de her forelagte forslag bringes renten i det store og hele i overensstemmelse med folkeforsikringsloven, som den gælder for det øvrige land. Det betyder for de færøske rentenydere en betydelig forbedring af deres kår, som man må hilse med tilfredshed. Stigningen bliver fra de før nævnte beløb til et grundbeløb på 1812 kr. for ægtepar, der begge har rente, og 1212 kr. for enlige, altså for disse beløb alene mere end en fordobling, men hertil kommer så desuden en række af de tillæg, som folkeforsikringsloven muliggør, nemlig ventetillæg og børnetillæg. Derimod er sådanne tillæg som f. eks. beklædnings- og brændselshjælpen ikke fastsat generelt. I stedet for er rådighedsbeløbet, der i folkeforsikringsloven er 7½ pct., her fastsat til 12½ pct. af grundbeløbene. Det betyder, at der er mulighed for større lokalt skøn ved fordelingen af tillæg. Det er ovenikøbet sådan, at hvis det ønskes, kan der af de lokale myndigheder fastsættes generelle regler også for disse tilfælde. Jeg betragter det også som rigtigt, at den nugældende aldersgrænse, som på Færøerne er 60 år for opnåelse af aldersrente, bringes i overensstemmelse med folkeforsikringslovens grænse på 65 år, dog 60 år for enlige kvinder. Der er så her taget